

ЛІТЕРАТУРА:

1. Дацків О. П. Формування вмінь говоріння у майбутніх учителів англійської мови засобами драматизації. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Педагогіка. 2016. № 4. С. 100 - 106.
2. Каруцяк С. Застосування проєктних технологій на уроках англійської мови. Іноземні мови в школах України. 2019. № 3. С. 29 - 31.
3. Максименко О. О. Організація проєктної діяльності на уроках англійської мови. Іноземні мови в школах України. 2017. № 6. С. 28 - 32.
4. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика : підручник для студ. класичних, педагогічних і лінгвістичних університетів / Бігич О. Б., Бориско Н. Ф., Борецька Г. Е. та ін./ за загальн. ред. С. Ю. Ніколаєвої. К. : Ленвіт, 2013. 590 с.
5. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: підручник / Кол. авторів під керівн. С. Ю. Ніколаєвої. К. : Ленвіт, 2002. 328 с.
6. Редько В. Г. Засоби формування комунікативної компетентності у змісті шкільних підручників з іноземних мов. Теорія і практика: монографія. К.: Генеза, 2012. 224 с.
7. Штайнер Т. А. Застосування методу проєктів на уроках англійської мови в 10-11 класах загальноосвітньої школи. Іноземні мови в школах України. 2018. № 5. С. 42 - 46.
8. Bell S. Project-Based Learning for the 21st Century: Skills for the Future. The Clearing House, 2010. Vol. 83. No. 2. P. 39 - 43.
9. Haneef A. Empowering language learners through a project-based approach. Voices. 2024. P. 21-22.

*Сівінська Каріна, Бакрев Вікторія, Бернацька Ольга, Гавілей Анастасія
Науковий керівник – асист. Баневич Мар'яна*

TEMPORAL CONCEPTUAL METAPHORS IN POLITICAL NARRATIVES

Political narratives are not merely a representation of political facts but also an instrument for constructing public perception and informing political ideologies. Political metaphors in the context of political communication are indispensable cognitive devices employed to conceptualize political agents and political occurrences. A type of these metaphors is temporal conceptual metaphors that structure time, future possibilities, and the understanding of political events regarding their past, present, and future. Language-thought correspondence is at the core of conceptual metaphors, as presented in Lakoff and Johnson's groundbreaking work *Metaphors We Live By* (1980). Temporal metaphors represent time as space, structuring how people and societies understand time, events, and political realities. This article examines the use of temporal conceptual metaphors in political rhetoric and how they play a role in constructing political narratives that influence how people understand political events and the destiny of political institutions.

Lakoff and Johnson's Conceptual Metaphor Theory (CMT) provides the background for understanding how metaphors shape cognition and communication. From CMT, metaphors are linguistic devices and fundamental to thinking. Temporal metaphors are one of the subsets of conceptual metaphors that help to structure the abstract notion of time into more concrete and relatable forms [3, p.97]. Time, for example, tends to be conceptually understood as a path or a container where the past lies behind us, the future is in front, and the present is the here and now. In political discourse, playing with temporal metaphors not only explains what is happening but also convinces. Political agents' understanding of the past, present, and future shapes public perceptions of political

realities. Mio, M. considers that based on how the perception of time fares, emotions are evoked, a sense of urgency can be evoked, or hope may be instilled [4, p.96].

Temporal metaphors are frequently used by political narratives to construct particular interpretations of political time, for example, progress, deterioration, and cycles. According to Kaal, A. some common temporal metaphors include:

1. Time as a Path:

In political discourse, the future is typically imagined as a path or journey, either linear or non-linear. Politicians would describe the progress or decline of a country as travelling down a road, with the past being something that one leaves behind, the current moment being a point of temporary stay, and the future being the destination. A good example would be the United States' former President Barack Obama, whose speech during his run for presidency in 2008 contained a "new road" for America, which is a metaphor that describes the country's future as moving towards progress.

2. The Past as a Burden:

Temporal metaphors are frequently used to describe the past as something to be escaped or overcome. Politicians also usually frame past actions or ideology as burdens holding back progress. One example is the way in which, during the Brexit debate, the European Union was widely depicted as an antiquated institution, and the United Kingdom needed to flee in order to move forward.

3. Time as a Cycle

The imagery of cyclical time is ubiquitous in politics, especially when politicians talk about a "golden age" or the cyclical nature of history. The metaphor depicts the idea of history repeating itself and political ideologies and systems as being prone to cycles of rise and fall. This is seen in political parties or movements that promise to "restore" the nation to an earlier, idealized period, as can be seen in nationalist rhetoric across the world.

4. Time as a Container:

The container metaphor for time is usually used to structure political events within the framework of a specific point in history. The future is a substance that can be moulded or shaped, and the events that are currently happening are contained within this vessel, which is the present. This is an extremely popular metaphor used in political campaign promises, where the politician rises as the architect of the future [2, p.78].

This chart illustrates the relative frequency of these metaphors appearing in political discourse, based on common rhetorical patterns.

The tactical use of temporal metaphors significantly influences political ideology and event framing. By setting certain parameters for time, politicians can elicit emotional responses and mobilize public support for their agendas. For example, describing a political problem as a "crisis" or an "emergency" creates a sense of crisis and need for haste, which can mobilize support for rapid policy action. Furthermore, time metaphors can impact what citizens assume regarding political change. Chateris-Black suggests that the path as time metaphor, for example, suggests that progress is inevitable and linear, a perspective which would make one assume that political change is progressive

and predictable [1, p.32]. Conversely, depicting time as a cycle may produce an impression of fatalism surrounding political occurrences, and this can consolidate the idea that political facts are beyond human control and that change is integral to a perpetual process.

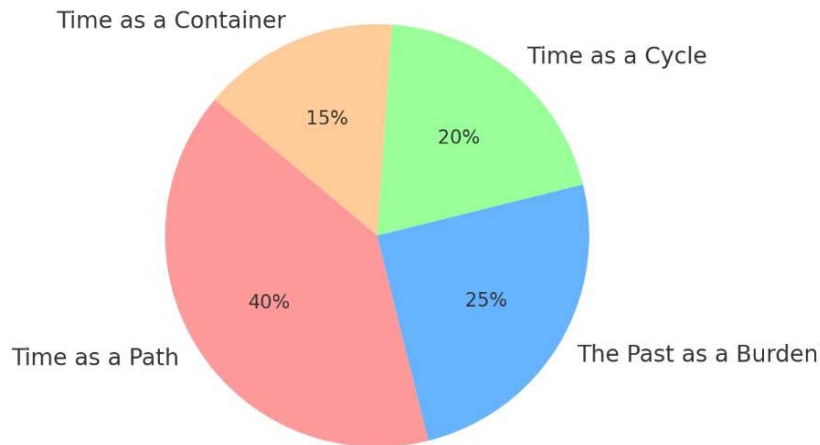

Chart 1. Estimated Popularity of Temporal Metaphors in Political Discourse

1. Brexit and the Temporal Metaphor of Escape

During the Brexit referendum, one of the most common metaphors used by the proponents of Britain's exit from the European Union was a "breaking free" or "escape" from the EU. This metaphor portrayed the past as being in bondage and the future as an opportunity to be autonomous and free. The escape metaphor appealed to the electorate's aspiration for a new political order and liberty [1].

2. The American Dream and the Temporal Metaphor of Progress:

In American politics, the "American Dream" metaphor has been used as a continuous path of progress and upward mobility. Politicians have traditionally used this metaphor to symbolize the future as a place where hard work and perseverance meet to lead to success. Semino, E suggest that this metaphor has been the centre of most political campaigns, including the rhetoric of former US President Ronald Reagan, who depicted the future of America as a utopia of endless possibilities and prosperity [5, p.38].

Temporal conceptual metaphors are an important part of political narrative construction. Temporal conceptual metaphors set the stage for perceiving political events, influence public opinion, and become a vital element in constructing political ideologies. Political communicators and analysts can understand how political discourse manipulates time and shapes public opinion by learning about the strength of temporal metaphors. Future research must discover more evidence of the different applications of temporal metaphors in political rhetoric and how metaphors evolve and adapt to new ways of fitting evolving politics.

LITERATURE

1. Charteris-Black, J.: *Politicians and Rhetoric: The Persuasive Power of Metaphor*. – Manchester: Palgrave Macmillan, 2005. – 240 p.
2. Kaal, A., Krennmayr, T., & Kaal, M.: *Metaphor in Discourse*. – Cambridge: Cambridge University Press, 2014. – 336 p.

3. Lakoff, G., & Johnson, M.: *Metaphors We Live By*. – Chicago: University of Chicago Press, 1980. – 256 p.
4. Mio, M.: *The Power of Political Metaphors: Time, Space, and Action in Political Discourse*. – Philadelphia: Journal of Political Discourse, 2013. – 272 p.
5. Semino, E. - *Metaphor in Discourse*. – Cambridge: Cambridge University Press, 2008. – 256 p.

Сівінська Каріна, Левчук Софія

Науковий керівник – асист. Баневич Мар'яна

КАТЕГОРІЯ ТЕМПОРАЛЬНОСТІ В ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ: КОГНІТИВНО-ДИСКУРСИВНИЙ ПІДХІД

Темпоральність – одна з фундаментальних категорій людського мислення і мови, що відображає спосіб, яким індивід і суспільство сприймають, структурують і інтерпретують час. У лінгвістиці темпоральність часто асоціюється з граматичними засобами вираження часу, однак у дискурсивному вимірі вона охоплює набагато ширший спектр – від концептуалізації історичних подій до побудови очікувань щодо майбутнього. Ця стаття служить основою для заглиблення в експертизу того, як темпоральність організована в політичних текстах та як вона діє в ідеологічних стратегіях.

У політичних дискурсах концепція часу служить не лише структурним елементом, але й має значні ідеологічні наслідки. Використовуючи темпоральні стратегії, політичні суб'єкти встановлюють конкретну темпоральну логіку: вони можуть переробити минуле, передбачати альтернативне майбутнє або сприймати сучасність як перехідний період, що вимагає трансформації.

Час концептуалізується за допомогою метафор. Метафора – це не просто мовна фігура, а когнітивна дія, що дає змогу «переносити» знання з однієї галузі досвіду на іншу. Джон Чартеріс-Блек у своєму дослідженні політичної риторики наголошує, що політики використовують метафору як знаряддя переконання – створення емоційного, морального чи логічного зв'язку між концептами [1, с.69].

Як результат, концепція часу стає потужним інструментом формування колективної пам'яті, соціальних переконань та політичної ідентичності. Політичні дискурси часто покладаються на моделі часу, які влаштовують події послідовно чи циклічно, узгоджуючи їх із конкретними риторичними цілями. Наприклад, політики часто використовують звернення до славного минулого, щоб узаконити свої поточні дії або виправдати потребу в реформах.

Аналогічним чином, передбачаючи перспективне майбутнє, виборцям рекомендується відчувати почуття участі у значній меті, тим самим зміцнюючи їх підтримку. Темпоральні структури також можуть відображати ідеологічні вказівки: консервативні розповіді часто підкреслюють стабільність та передачу традицій, тоді як прогресивні замінюються та розробляються.

Ідея темпоральності в політичних дискурсах формується шляхом перетину когнітивної лінгвістики, аналізу дискурсу та соціолінгвістики. Концепція говорить про те, що час не є